

Sygn. akt: VIII W 71/19

WYROK

Dnia 15 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Sławomir Więckowski

Protokolant sekr. sąd. Anna Wójtowicz

w obecności oskarżyciela -

po rozpoznaniu dnia 15 lutego 2019 roku

sprawy:

M. P. s. W. i I. z domu B. ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że:

a/ będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, upoczywie nie wpłacał Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T., w terminie ustawowym do 2 maja 2017 roku podatku dochodowego od osób fizycznych w wysokości 23.168,00 zł wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 w roku podatkowym 2016

- tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks

b/ będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, wbrew przepisom ustawy o podatku od towarów i usług, upoczywie nie wpłacał naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T., w terminie ustawowym do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za okres od 01.2017 r. do 06.2017 roku w łącznej kwocie 16.311,88 zł

- tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks

ORZEKA:

I. Oskarżonego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w akcie oskarżenia tj. wykroczeń skarbowych z art. 57 § 1 k.k.s. i za to – po zastosowaniu art. 50 § 1 k.k.s. na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 2000 (dwóch tysięcy) złotych grzywny;

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. B. kwotę 221,40 (dwieście dwadzieścia jeden złotych i czterdzieści groszy) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

III. Zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia opłaty sądowej oraz wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

W razie osobistego zgłoszenia się skazanego do dyspozycji Sądu lub ujęcia skazanego doręcza mu się odpis prawomocnego wyroku. Na wniosek skazanego złożony na piśmie w zawitym terminie 14 dni od daty doręczenia Sąd, którego wyrok się uprawomocnił, wyznacza niezwłocznie rozprawę, a wydany w tej instancji wyrok traci moc z chwilą stawienia się skazanego na rozprawie.

Sygn. akt VIII W 71/19

UZASADNIENIE

M. P. prowadzi działalność zarejestrowaną w T. przy ul. (...), której głównym zakresem jest doradztwo z zakresie prowadzenia działalności gospodarczej. W związku z powyższym był on osobą, która odpowiadała za rozliczenia z budżetem państwa w zakresie należności publicznoprawnych.

M. P. był zobowiązany, zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług, do wpłaty na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w T. do dnia 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy. M. P. nie wywiązywał się z obowiązku podatkowego w ten sposób, że w okresie od 01.2017 r. do 06.2017 roku nie dokonał uiszczenia należnych kwot podatku w łącznej kwocie 16.311,88 zł.

Dowody : zawiadomienie wewnętrzne k. 7;

deklaracje podatkowe VAT 7 – k. 8 -10;

M. P. również będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie wpłacił Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w T., w terminie ustawowym do 2 maja 2017 roku podatku dochodowego od osób fizycznych w wysokości 23.168,00 zł wynikającego z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) PIT – 36 w roku podatkowym 2016.

Dowody : zawiadomienie wewnętrzne k. 3;

deklaracje podatkowe k. 4-5, 6;

M. P. nie składał do Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w T. żadnych wniosków o udzielenie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych objętych zarzutami w niniejszej sprawie.

Oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwa i przestępstwa skarbowe, był natomiast karany za popełnienie wykroczeń z art. 57 §1 kks

Dowód: karta karna k. 15;

odpisy wyroków k. 55,56;

M. P. nie składał w sprawie wyjaśnień, postępowanie przygotowawcze było prowadzone w trybie postępowania w stosunku do nieobecnego. Zgodnie z treścią przepisu art. 173 § 1 k.k.s. i art.174 k.k.s. – przeciwko sprawcy przestępstwa skarbowego i wykroczenia skarbowego, gdy nie można ustalić jego miejsca pobytu lub zamieszkania w kraju, postępowanie może się toczyć podczas jego nieobecności i nie stosuje się przepisów, których zastosowanie wymaga obecności oskarżonego co oznacza także rezygnację z obowiązkowego w innych sytuacjach, odebrania wyjaśnień od podejrzanego czy oskarżonego.

W niniejszej sprawie także Sąd postanowił prowadzić postępowanie we wskazanym powyżej trybie jako, że przesłanki jego zastosowania z postępowania przygotowawczego nie uległy zmianie. Również wcześniejsze sprawy VIII W 188/14 i VIII W 178/16 były prowadzone w trybie postępowania w stosunku do osób nieobecnych.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów w postaci: dokumentów przedłożonych przez oskarżyciela tj. zawiadomienia o stwierdzeniu naruszenia przepisów prawa podatkowego, deklaracji i ponagleń. Zostały one bowiem sporządzone w przez uprawnione ku temu podmioty i w przewidzianej prawem formie. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, stwierdzić należy, iż stan faktyczny sprawy, jaki również kwalifikacja prawna występku z art. 57 § 1 k.k.s. przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości.

Norma wyrażona w art. 57 § 1 k.k.s. przewiduje odpowiedzialność za wykroczenie skarbowe polegające na uporczywym nie wpłacaniu w terminie przez podatnika należnego podatku.

Uporczywość oznacza powtarzające się uchylanie, zabarwione przy tym ujemnie z powodu złej woli sprawcy, zakłada więc wielokrotność zaniechania i to w sytuacji gdy mimo że ma on obiektywnie możliwość wykonania obowiązku, nie dopełnia go, ignorując swoją powinność (vide: M. Szewczyk, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, t. II, Komentarz do art.117-277 k.k., red. A. Zoll, Kraków 2006, s. 738-739; R. Góral, Kodeks karny. Praktyczny komentarz wraz z przepisami wprowadzającymi oraz indeksem rzeczowym, Warszawa 1998, s.282 oraz postanowienie SN z dnia 18 lipca 1996 r., I KZP 15/96, Prok. i Pr. 1996, nr 10, poz. 7, czy wyrok SN z dnia 27 lutego 1996 r., II KRN 200/95, Prok. i Pr. 1996, nr 10, poz. 8). Nie można uznać za okoliczność usprawiedliwiającą opóźnienie w regulowaniu podatku tego, że podatnik nie zgromadził na czas środków finansowych na pokrycie owej należności w terminie. Zła wola podatnika polega tu na tym, że akumuluje on środki pieniężne na same czynności podlegające opodatkowaniu, a nie interesuje się potrzebą posiadania owych środków także na podatek od tych czynności, ani nie podejmuje prób skorzystania z dopuszczalnych ulg przy czasowym braku środków, np. z rozłożenia podatku na raty czy odroczenia jego płatności.

Ponadto „zachowanie podatnika mające miejsce po upływie terminu płatności podatku, może wskazywać, czy jego zamiarem w dacie upływu tego terminu było uporczywe niezapłacenie podatku. Uporczywość tę odnosić zaś należy zarówno do sytuacji, gdy podatnik lekceważy terminy płatności podatku rozliczanego zaliczkami czy ratami, jak i gdy nie płaci w terminie regulowanego jednorazowo. O jego zamiarze uporczywego niezapłacenia podatku świadczyć właśnie może długotrwałe nieregulowanie owego podatku, będącego już zaległością podatkową. Może to dotyczyć zwłaszcza np. sytuacji, gdy podatnik, mimo złożenia deklaracji podatkowej i wykazania w niej należnego do zapłaty podatku, nie podejmuje, i to w długim okresie czasu, jakichkolwiek działań w celu uregulowania owego podatku, choć termin jego płatności już minął”. „Tym samym na gruncie omawianego przepisu, pod pojęciem „uporczywości” rozumieć należy zarówno wielokrotność zachowań sprawcy, jak i jednorazowe jego zachowanie, jeżeli jest ono długotrwałe i mimo że ma miejsce już po terminie płatności podatku, gdyż to wskazuje, iż zamiarem sprawcy było nie tylko nieuregulowanie podatku w terminie, ale także przesunięcie go na dalszy, dłuższy moment, bez występowania o odroczenie jego płatności lub rozłożenia na raty” (tak - Sąd Najwyższy w postanowieniu z 28 listopada 2013, I KZP 11/13).

Reasumując, Sąd uznał, że czyny zarzucane M. P. w akcie oskarżenia wyczerpały znamiona wykroczeń z art. 57 § 1 k.k.s. Ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynika, iż oskarżony uszczuplił podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 16.311,88 złote, natomiast podatek dochodowy od osób fizycznych w kwocie 23.168,00 zł oraz, że nie ubiegał się o udzielenie mu ulg w zapłacie podatku ani nawet o rozłożenie go na raty.

Zdaniem Sądu uporczywość w niezapłaceniu wskazanych w akcie oskarżenia należności publiczno- prawnych wynika z okresu od stycznia do czerwca 2017 roku kiedy powinny być uiszczone, jak również w fakcie, iż na moment wydania wyroku również nie zostały one uiszczone.

Sąd uznając M. P. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzuczonych mu w akcie oskarżenia stanowiących wykroczenia z art. 57 § 1 k.k.s., po zastosowaniu art. 50 § 1 k.k.s. na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę 2000 złotych grzywny.

Przy orzekaniu tej kary, Sąd miał na to, iż w myśl art. 48 § 1 k.k.s., grzywna może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów 11 września 2015 roku w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracy w 2017 roku minimalne wynagrodzenie wynosiło 2000,00 złotych (Dz. U z 2015 roku, poz. 1385). Czyli kara grzywny może być wymierzona od 200 złotych do 35 000 zł. Natomiast art. 48 § 4 kks wskazuje, że wymierzając karę grzywny uwzględnia się stosunki majątkowe i rodzinne sprawcy oraz jego dochody i możliwości zarobkowe.

Sąd mając na uwadze wysokość zaległości podatkowych oraz fakt wcześniejszego już karania za wykroczenia z art. 57 §1 kks wymierzył grzywnę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd przy wymierzeniu grzywny miał na uwadze także aby kara ta była adekwatna do zawinienia. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu, kara grzywny w kwocie 2000 zł jest adekwatna do całokształtu okoliczności przedmiotowych (wysokości zaległości podatkowej) i podmiotowych ujawnionych w sprawie, przy uwzględnieniu faktu częściowego uregulowania należności. Zdaniem Sądu jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy, uwzględnia w pełni społeczną szkodliwość popełnionego wykroczenia.

Sąd, na podstawie na podstawie § 17 ust. 2 pkt 2 oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. R. B. kwotę 221,40 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83.49.223 ze zm.) Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty, a poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa jako, że brak jest danych do ustalenia jego aktualnej sytuacji dochodowej i życiowej.